

BISERICA ȘI SCOALA

Revistă Bisericească-Culturală

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Mesaj de Anul Nou 1934

al P. Sf. Episcop Grigorie al Aradului

către

Clerul și Poporul din Eparhia Aradului.

Un an nou este ca o zi cu soare care împrăștie negura. Intristarea trebuie schimbată cu bucuria, ca umbra cu razele solare.

Folosesc deci acest prilej spre a trimite solia mea specială către cler și popor, pentru că doresc din inimă ca nu numai în biserică, ci și în familie și societate să aibe credincioșii mei prilejul a lăsa să picure în sufletul lor învățăturile bune, precum roua picură lacrimile sale în potirul florilor albastre.

Solia mea este acum o întregire a scrisoarei pastorale de Anul Nou, în care am tratat despre nădejde. Una din cele mai esențiale cerințe ale împlinirii nădejdilor noastre este, ca să restabilim încrederea reciprocă între noi. Voim ca să se înlăture tânguirile de tot felul, ca să nu se tot accentueze lipsurile materiale și criza mijloacelor de existență materială. Voim ca cetățenii țării noastre să nu-și creadă salvarea lor în depuneri la bănci din alte țări, ci în depozitele spirituale îmbrăcate în haina Evangheliei lui Hristos.

Lumea de azi crede prea puțin în posibilitatea realizării binelui. Lumea se îngrozește de întunericul fizic, pentru că știe, că lumina ochilor este un dar prețios, dar nu se îngrozește de întunericul spiritual și nu se grăbește să se îmbrace cu armele luminii. Ea crede că dacă are mult confort, lux de becuri electrice în locul unui modest opaiț, ar avea totul.

Lumina sufletului o doresc eu de Anul Nou tuturor preoților și credincioșilor mei. Preoților mei le doresc izbândă în răspândirea luminei adevărate, care este iubirea. Voi, cucer-

nici preoți, vrednici sunteți de o răspătă mai bună pentru munca voastră și credem că va veni.

Credincioșii mei să ia aminte, că preoții le arată calea de a eși din impasul sufletesc și material de azi, povățuindu-i să facă binele din convingere. Trebuie să credem în puterea binelui, precum credem în binefăcătoarea putere a razelor solare. Întrebarea este, de unde să înceapă metoda practicării binelui? Citeam oare-unde, că și eschimoșii din Groenlanda au concepții înalte despre viață. Părinții sunt cel dintâi datori să premeargă cu pildă dacă așteaptă bunătate dela fiii lor. Eschimoșii nu admit ca ei să ducă trai îmbelșugat, iar frații lor să ducă mizerie! Ei nu se întărătă și nici cuvinte de blestem nu se găsesc în dicționarul lor.

Educația la noi ar trebui deci accentuată în direcția că aleșii, reprezentanții omenirei, nu sunt numai savanții, economiștii, tehnicienii, generalii și bărbații de stat, ci binefăcătorii ai omenirei sunt toți aceia, cari au multă bunătate sufletească. Școala are mare rol aici.

Sfinții pomeniți de biserică zilnic, sunt superiori tuturor geniilor și beliducilor, pentru că bunătatea lor a radiat cu prisosință, făcând binele și promovând prin aceasta fericirea.

Marele Pasteur avea o inimă foarte nobilă. Când studia descoperirea serului turbărei, era cu mintea foarte încordată, dar cu inima înduioșată până la lacrimi de soarta unui copil, care trăgea să moară în boala groaznică a turbării.

De aceea doresc, ca în școlile de toate gradele, alătura de cunoștințele abstracte să se dea pilde de practicarea binelui, pentru că elevii să se deprindă cu ideea, că fără dorința de a face binele, societatea suferă și tânjește.

Pe calea practicării binelui umblând, nu ne-am poticni de atâta criză. Nu ar fi atâta neîncredere între noi, dacă ne-am iubi mai

mult, dacă ne-am da seama că diagnoza lumii de azi, este lipsa de iubire. Dacă eu nu apreciez calitățile cu cari este înzestrat aproapele meu, voi fi doritor de rău, hulitor, gâlcevitor, pizmuitor, plin de mânie. Dar dacă socotesc că acele calități sunt date spre binele tuturor, voi căuta să asociez calitățile mele bune, cu cele bune ale altuia. Deci în punctul acesta să nu uităm că este un Tată al tuturor, care dă darul tuturor, precum voiește.

Cu iubire în suflete, vom avea îndemn și pentru jertfe și vom realiza doririle noastre bune.

II.

Altă dorință a mea de Anul Nou este, ca să nu fim creștini numai de zile mari, pentru că zilnic trebuie să practicăm creștinismul și pentru că prin necreștinismul unei singure zile, putem anula creștinismul multor zile. O femeie, care țese pânză sau un covor prețios, dacă a țesut greșit un singur fir, se ostenește și-l aduce la loc, căci un singur fir greșit strică frumuseța întregii pânze. Un pictor caută să înlăture din tablou vopseala nepotrivită, ca tabloul să fie frumos. Așa și creștinul să elimine greșelile de fiecare zi. Trebuie să știm, că raportul nostru cu Dumnezeu trebuie să fie constant, același. Numai creștinul de fiecare zi, va avea caracter de bronz, dragoste de muncă cinstită, emulație nobilă. Necreștinul, sau creștinul, de o zi trăiește din expediente, dar expediente nu formează ritmul adevărat al vieții.

III.

Doresc ca bărbații, femeile, tinerii și bătrânii, să nu prădeze zadarnic puterea lor de viață, împotrivindu-se lui Dumnezeu prin gândurile și faptele lor: căci Dumnezeu nu se batjocurește. Zice doar dumnezeescul apostol Pavel: „Nu vă amăgiți, Dumnezeu nu se batjocurește; că ce va semăna omul, aceea va și secera“ (Galat 6 v. 7).

De când am venit în fruntea eparhiei, am creiat cadre de muncă, pentruca toți să puteți lucra potrivit poruncilor divine. Am întemeiat fondul milelor, unde cei cu avere dar fără copii ar putea face daruri. Am organizat și organizăm tineretul pe baze religioase. Nimeni nu sădește pomi bătrâni, ci vlăstare tinere și de aceea doresc cu orice preț ca tineretul să fie din bună vreme religios. De aceea am înființat foaia „Lumina Tineretului“ și am tipărit „Calendarul Tineretului“. Dar afară de autorități și de preoți și câțiva învățători, nimeni nu ne ajută în această muncă grea și costisitoare. Nimeni nu

se gândește să dea un leu pentru o asemenea publicație.

Nădejdea mea se îndreaptă spre concursul ce-l putem aștepta dela organizațiile Frăției ortodoxe române. Membrii acestor organizații trebuie să fie premergători cu viața religioasă în cuvânt și faptă.

Aștept dela toți, ca în munca mea să fiu ajutat cel puțin cu dragostea de până acum. Avem nevoie de sprijin material la creșterea clerului, la propaganda misionară, școala de cântăreți, propaganda pentru tineret, burse pentru străinătate, căci ne trebuiesc forțe noi, cu orientări vaste, un internat pentru elevi de liceu, o casă culturală a eparhiei, capelă pentru internatul teologic, plata funcționarilor scoși din buget, și câte alte trebuințe, ca să nu mai vorbim de ridicarea unei catedrale și a unei reședințe corespunzătoare.

Aștept dela toți iubiții mei fil sufletești, ca munca lor pentru mărirea lui Dumnezeu și mântuirea lor sufletească să o facă din convingere caldă. Așteptăm să fim ajutați în apostolatul material și spiritual ce-l facem. Așteptăm generozitate dela unii, rugăciuni dela alții, ajutor material dela cei bogați, pentruca cei curați să-și poată păstra curățenia, cei săraci să fie ajutați, cei buni încurajați și cei răi îndreptați, și cu toții să laudăm pe Tatăl pe Fiul și pe Duhul Sfânt, acum și pururea și în vecii vecilor.

Iar acum să zicem:

Trăiască M. Sa Regele Carol II.

† Primul Ministru Ion G. Duca.

Moartea tragică a fostului prim Ministru Ioan G. Duca, a impresionat profund toate conștiințele românești. Căci în vremurile turburi ce trăim, când atâtea curente dăunătoare bat la temelii statelor, eminentul bărbat de stat reprezenta: cugetarea limpede, energia constructivă și ordinea în țară, ca razim al consolidării noastre naționale. Activitatea fecundă a marelui bărbat de stat I. G. Duca, pe terenul public și diplomatic îi va înscrie numele cu litere de aur pe tablele de granit a istoriei românești. În epoca marelui războiu, din frământările cărui s'a zămislit România mare, I. G. Duca și-a pus toată mintea strălucită și tot sufletul său în serviciul patriei noastre.

Defunctul a fost sinteza unor calități distinse. Inteligență vie, talent strălucit, cultură vastă, suflet nobil, modestie cuceritoare, erau calitățile cari, l'au ajutat în drumul ascensiunii sale la rolul de conducă-

tor politic. El a căzut ca un erou la postul de santinelă, răpus de o mână ucigașe. Alături de groaza pricinuită de acest odios atentat, pe care Biserica noastră îl condamnă cu toată forța cuvântului, iar suflul românesc îl respinge, pierderea Prim Ministrului I. G. Duca, lasă în viața noastră un gol, care se va resimți multă vreme. Noi rugăm pe bunul Dumnezeu să aibă sub ocrotirea sa scumpa noastră țară și să lumineze mințile fiilor Bisericii noastre — tineri și bătrâni — ca în luptele lor politice, să nu se coboare pe terenul urei personale, ci lupta lor să fie condusă de un ideal mai înalt, ca să aibă ca scop progresul Patriei și iubirea între fiili neamului nostru.

I. G. Duca s'a născut la anul 1879 în București. Tatăl său a fost director-general la C. F. R. A făcut studii strălucite la Paris unde a luat doctoratul în drept. După o scurtă carieră în magistratură, a intrat în politică, dovedindu-se dela început, ca un orator strălucit și cumpătat om de stat.

În anul 1914 ajunge ministru de instrucție în cabinetul I. C. Brătianu, unde se remarcă ce un bun conducător. În timpul războiului, a făcut servicii reale țării pe terenul diplomatic. În 1918 deține portofoliul domeniilor. În anul 1924 ajunge ministru de externe.

În 28 Dec. 1930 a fost proclamat președinte al partidului liberal iar în anul acesta, în ziua de 30 Nov. a fost însărcinat de M. S. Regele cu formarea guvernului.

Înmormântarea.

Sâmbătă în 2 Ianuarie, corpul defunctului a fost transportat dela castelul Peleş unde fusese așezat și acoperit cu flori la dorința M. Sale Regelui, la București. Pe tot drumul trenul care ducea sicriul cu rămășițele celui răposat a fost primit de public, cu evlavie, iar preoțimea a rostit rugăciuni pentru odihna sufletului lui I. G. Duca. Dela gara de nord din București mortul a fost dus și așezat pe un catafalc superb în rondoul Ateneului. În zilele de Duminică și Luni un imens public s'a perindat ca să aducă omagii marelui dispărut.

Înmormântarea primului ministru s'a început Marți după masă la ora 1.

A participat I. P. S. Sa Patriarhul Miron, asistat de I. I. P. P. S. S. Lor Mitropolitii: Ardealului, Moldovei, Bucovinei, Basarabiei, apoi mai mulți Prea Sfințiți Episcopi și preoți.

În afară de membrii familiei defunctului, erau de față d-nii general Ilasievici, mareșalul palatului, reprezentând pe M. S. Regele, care fiind răcit n'a putut să asiste la ceremonia funebă; membrii guvernului corpul diplomatic, foștii miniștri, șefii de partide, reprezentanții magistraturii și ai armatei.

După oficierea serviciului divin, au ținut cuvântări I. P. S. Patriarh Miron și d-nii prim ministru dr. C. Angelescu, Dinu Brătianu N. Costăchescu, în numele

partidului național-țărănesc, dr. Lupu, C. Argetoianu, Gr. Filipescu, D. Burileanu, în numele partidelor reprezentate.

Defunctul a fost petrecut de un public imens la cimitirul Belu, unde corpul lui I. G. Duca a fost așezat în mod provizor, în cavoul familiei Brătianu. În timpul înmormântării, s'au celebrat parastase în toate bisericile din țară.

În Arad, slujba prohodului a fost pontificată de Arhiepiscopul Suciu asistat de consilierii eparhiali și preoțimea eparhială. Biserica a fost plină de public în frunte cu perfectul Dr. Groza, colonelul Serb, primarul Ursu. Răspunsurile funebre au fost cântate de corul „Armonia” din Arad, corul din Micălaca și cel din Sânicolaul mic. La fine a vorbit preotul Turic.

Parastas la capela episcopescă.

Fiind P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie în convalescență și neputând participa la slujba oficială Marți în Catedrală pentru sufletul marelui dispărut I. G. Duca, Joi în 4 I. c. la 11, P. S. Sa a pontificat în capela episcopescă, un parastas evlavios pentru odihna fostului Prim Ministru I. G. Duca. P. S. Sa a fost asistat de consilierii Păcățianu, Ciuhandu, Muscan, protopopul Vățianu și diaconul Măcinic. Au participat: generalul Argeșanu, perfectul Groza, vice primarul Tatu, consilierii și funcționarii eparhiei. La fine P. S. Sa a rostit o profundă rugăciune pentru odihna distinsului om de stat, care a fost I. Duca. Și a rostit un impresionat panegiric, în care a făcut apologia marelui om de stat care a fost I. Duca.

În vecl pomenirea lui, să-i fie somnul de vecl lin și ușor.

„Chemări de sus”

de Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

Sînt sguduindu-se ființa oricărui cititor, care va ceti predicile cu acest titlu ale preotului Toma Chiricuță din București. Un volum de 302 pagini, conținând predici, rare-ori a mai făcut asupra mea așa puternică impresie ca și cartea aceasta.

Aud parecă rostindu-se aceste predici de către autorul lor, și am impresia că acest slujitor al Domnului, calea lui Dumnezeu întru adevăr o învață. Spus-au despre Domnul, cei cari îl ascultau, că învață calea lui Dumnezeu și cei vicleni vroiau să-l prindă în cuvânt asupra dăjdilor și asupra altor lucruri. Nu cu asemenea gânduri ispititoare am citit noi volumul de predici al părintelui Chiricuță, ci cu conștiința, că acest preot al lui Hristos stă

lămurit în fața adevărilor Evangheliei și le propovăduiește din convingere, ca unul care-și dă seama, că vorbește în numele lui Dumnezeu.

Cât de puternică trebuie să fie conștiința preotului că el trebuie să predice cu putere cum odinioară și Domnul a predicat ca „Cel ce are putere”, iar nu în felul cărturarilor (Marcu I. v. 22.) A predica cu convingerea că chemi ca și Domnul la Tine pe cei ce doresc odihnă, a predica știind, că cerul și pământul vor trece, dar cuvintele spuse în numele Domnului, nu vor trece, iată ce înseamnă a predica în numele Domnului.

Da, înseamnă a ne da seama că predicând reprezentăm pe acela, Căruia datu-i-s'a toată puterea în cer și pe pământ, Care a trimis pe apostoli să învețe toate neamurile, și Care cu ei va fi până la sfârșitul veacului.

Și atunci din predica noastră trebuie să se simtă, că adevărul propus a fost predicat cu toată puterea, a avut și are valoare pentru toți și cu ocazia predării lui se simte că glasul lui Hristos grăește de peste veacuri și spațiu.

Dumnezeule, cât de mare trecute să fie autoritatea cu care vorbește preotul! El în fiecare clipă trebuie să arate că știe în ce calitate vorbește: el este nu numai slugă, căci sluga nu știe ce face Domnul său, ci el este prieten al Domnului, căci precum Domnul a arătat apostolilor toate cele auzite dela Tatăl (Ioan 15. v. 15), așa trebuie urmașii Domnului să arate oamenilor, voia Mântuitorului în întregimea ei.

Considerațiunile de mai sus, radiază din cele 22 predici ale părintelui Toma Chiricuță. Nu facem analiza predicilor acestora, ci ne simțim datori a face ecoul dorinței, ca toți preoții să-și procure acele predici și să se inspire din ele. Dacă totuși în mod fugar relevăm câteva trăsături din aceste predici, o facem pentru a sublinia, că le au un subiect bineprecizat, o temă bine definită, care concordă cu Evanghelia zilei.

La Duminica înainte de Nașterea Domnului se accentuează ideea, că trebuie să avem încredere în Dumnezeu ca și generația patriarhilor cari au precedat nașterea Domnului. Omul nu este sub vremi, dacă se supune călăuzirii lui Dumnezeu, care îl face apoi pe om stăpân peste vremi. Bucuria Crăciunului este magistral zugrăvită într-o altă predică. La Nașterea Sf. Ioan Botezătorul relevă ideea, că Dumnezeu a pus un gând în nașterea fiecăruia dintre noi.

La Duminica ortodoxiei accentuează esen-

ța și cuprinsul ortodoxiei. Pretutindeni expunerea este clară, psihologică, și atrăgătoare. Cel-ce citește predica, trebuie să se simtă sesizat, că e vorba și de sufletul lui. Aici e punctul culminant al puterii predicatoarei la părintele Chiricuță: predica intră în suflet și Dumnezeu se apropie de om.

Cu aceste gânduri am citit eu cartea părintelui Chiricuță și mă simțiam dator, — cu toată ocupația mea multilaterală și imensă, — să le relev și aici, pentru că poporul nostru având o obârșie atât de nobilă, are chemarea să se apropie de Dumnezeu.

Chemările părintelui Chiricuță sunt adresate tuturor fiilor neamului nostru.

† GRIGORIE
Episcop.

Cuvântare funebră,

rostită de P. S. Sa Episcopul Grigorie, în 4 Ianuarie a. c. la parastasul ținut în capela episcopescă, în memoria fostului prim ministru I. G. Duca.

Jalnici Ascultători,

Precum diamantul strălucește și scânteiază ca o stea, așa strălucește deasupra noastră a tuturor ce trăim o iarnă mohorâtă, sufletul marelui patriot Ion Gh. Duca, fost prim-ministru al țării, răpus de mână criminală și odioasă tocmai în clipa, când contempla mai mult asupra salvării României și'n inima lui ardea mai mult dorința de a da înfloriri primăvăratece nădejdilor de mai bine ale viitorului nostru.

Ca un luceafăr luminat-a el pe firmamentul întregirii noastre naționale, iar Dumnezeu turnat-a din Duhul său peste făptura lui aleasă, ca să-l facă pedestal al consolidării noastre naționale.

Fior adânc și tainic l-a cuprins, când chemat de M. Sa Regele la cârma țării, inima lui era ca o torță aprinsă de dorul de a ocroti munca națională sub toate formele și în toate direcțiunile, așa precum spunea marele defunct la ora națiunii, la postul de radio-difuziune în 6 Dec. a. c.

Se găsea în pragul realizării marelui program cultural al țării, din care nu lipsea anunțarea unei vii solicitudinii pentru ortodoxia dominantă; el anunțase cu perspicacitatea distinsului bărbat de Stat necesitatea muncii, a cinstei și ordinii, și mai ales a ordinii pe

care o condiționa de disciplină sufletească a fiecărui cetățean.

Indoit este deci doliul bisericii noastre, căci ea deplânge prin moartea marelui defunct nu numai pe omul politic și bărbatul de Stat, ci și pe marele creștin, care prin fapte dovedise că este postul datoriei.

Mai ales biserica fiind o mamă bună — plânge acum, că patriotismul înalt și creștinismul viu al marelui defunct s'a întâlnit în cale cu vulgarismul vieții unor mâni criminale, care a socotit că stând inactiv în timpul semănatului, sau chiar risipind ceea ce au semănat alții — va secera de unde nu a semănat.

Datori suntem să ne pătrundem în această clipă de adevărul că tot la zi ajunge și cea mai lungă noapte a durerii, și că numai prin semănarea creștinismului integral vom ajuta scumpei noastre țări. Plugul, grapa, coasa, dalta

și nicovala muncii cinștite, iar nu revolverul vor salva și consolida țara noastră scumpă.

În apropiere de mănăstirea Horezu nu peste mult se va statornici inscripția funerară a marelui defunct Ion Gh. Duca, începând cu aceste cuvinte: Aici odihnește; Tot așa de sigur trebuie să fie săpate și în inima fiecărui patriot român adevărat: „Aici este durerea nețărmurită pentru pierderea marelui patriot“. Mai jos de aceste cuvinte în inima fiecăruia să stea scris: „Aici este sădită dragostea de țară înfrățită cu iubirea de patrie a marelui defunct“. Iar în rândul al treilea să stea scris: „Aici se păstrează o scumpă pomenire a marelui defunct“.

Iar acum să zicem:

*Pomenește Doamne, cu dreptii,
pe robul tău Amin.*

Aprindeți Darul Lui Dumnezeu...

— Meditații pentru preoți —

De Dr. Grigorie Gh. Comșa, Episcopul Aradului.

Meditația VI.

Preoția este o chemare.

„Eu dela Mine n'am venit, ci este adevărat cel ce M'a trimis, pe care voi nu-l știți; iar eu îl știu pe El, că dela Dânsul sunt și acela M'a trimis“ (Ioan 7 v. 28—29).

La sărbătoarea corturilor, Iisus învăța în sinagogă și Evreii se certau pentru El. Unii ziceau că el nu este Iisus, căci despre Iisus nu se știe de unde vine, dar despre el știau că vine din atelierul Nazaretului. Și Iisus le zice: Eu dela Mine n'am venit, ci Dumnezeu M'a trimis!!! Vai, dacă și noi am grăi cât mai mult lumii de azi: Noi preoții nu suntem dela noi, ci suntem chemați de Domnul, Care ni-a trimis!

„Precum M'a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimite Eu pe voi“ (Ioan 20 v. 21). „Eu știu pe care i-am ales“ — a zis Domnul către ucenici când le-a spălat picioarele! Voia Domnul cu orice preț, ca Apostolii să fie conștienți de trimiteră lor, de misiunea lor!! Și totuși tocmai despre El, care a trimis pe alții, lumea n'a crezut că el este trimisul lui Dumnezeu, deși legea veche spunea prin graiul proorocului Isaia: „Duhul Domnului peste Mine, pentru care M'a uns, pe mine a binevesti săracilor, m'a trimis

a vindeca pe cei zdrobiți la inimă, a propovedui robilor iertare, și orbilor vedere“ (6, v. 1)

Doamne, Doamne, ce însemnează a fi trimis, a fi chemat. Nici în Vechiul Testament nu putea oricine să fie preot, ci îi trebuiau anumite calități, pentru cari era socotit vrednic să fie chemat. Din sămânța lui Aaron erau chemați la preoție, dar și dintre aceștia nu puteau aduce jertfe, robii, șchiopii, gheboșii, ceea ce preînchipuia pe preotul legii noi, lipsit de scăderi morale (Levitic 21 v. 18).

Aduceți-vă aminte, că și David a fost ales de Dumnezeu după ce proorocul Samuil a crezut că fratele lui David, frumosul Eliav este potrivit a fi rege. Și a zis Domnul către Samuil: „Să nu te uiți la chipul lui, nici la mărimea lui, pentru că l-am lepădat pe el, că nu cum vede omul, vede Dumnezeu, că omul vede în față iar Dumnezeu vede în inimă“ (I Regi 16 v. 7).

De aceea Doamne Iisuse Hristoase, Tu ai cercetat inimile celor trimiși de Tine; ai cunoscut inima lui Matei vameșul, pe care l-ai chemat la apostolat; pentru aceasta ai ieșit în munte și te-ai rugat și toată noaptea ai petrecut întru rugăciune și când s'a făcut ziuă ai chemat pe ucenicii tăi și alegând dintre dânsii

12 i-ai numit apostoli. (Luca 6 v. 12—13). Insuși Fiul lui Dumnezeu s'a rugat înainte de a chema și a trimite pe apostoli și pe noi ne-a învățat să facem așa: „Rugați pe Domnul secerișului ca să scoată lucrători la secerișul său“ (Mat. 9. v. 38). Prin rugăciune a fost chemat Matei, prin rugăciune au fost chemați cei șapte diaconi.

Doamne, cât este de sublimă cugetarea, că însuși Dumnezeu se roagă pentru ca oamenii să aibe preoți buni; însuș Dumnezeu care are puterea și pe prigonitorul Pavel să-l transforme în vas ales, care să poarte numele lui Dumnezeu înaintea neamurilor (Fapte 9 v. 15). Și noi preoții de azi, vom uita oare că nici în vechiul Testament, preoția nu era la întâmplare, vom uita oare, că Iisus s'a rugat să aibe apostoli buni și că biserica se roagă să aibe preoți buni??

Dragii mei, noi preoții de azi să ne reamintim că suntem în via Domnului și că Dumnezeu ne-a rânduit fiecăruia loc, după talanții și puterile ce ni s'au încredințat. Dacă pentru pregătirea noastră ni s'au cerut jertfe materiale și morale, dacă s'au făcut rugăciuni, noi nu avem dreptul să economisim cu darul preoției ca și cum ar fi vorba de o slujbă sau meserie, care să ne înlesnească traiul vieții. Venise la mine într'o zi un preot din eparhie străină să-mi solicite un post preoțesc în eparhia Aradului și aducea ca argument pe părinții săi, de cari ar dori să poarte grijă mai bine din punct de vedere material. Uitase, că pentru turma credincioasă este el preot, că de aceea a fost chemat și sfințit. El a îndrăznit să se împotrivească vocii divine. Grozavă atitudine, plină de decepții și lipsită de încredere în voia celui ce l-a trimis. Auziți că pe Moisi s'a mâniat Dumnezeu foarte (Eșire 4 v. 14) când Moisi nu se încredea în trimiterea sa către Faraon. A avut putere din șarpe să facă toiag, iar mâna plină de lepră i s'a curățit și totuși nu avea încredere! Sau aduceți-vă aminte de Iona, care a fugit dela fața lui Dumnezeu când a fost trimis să predice pocăința în Ninive. Sau gândiți-vă la Sfinții Apostoli, cari s'au umplut de o cutremurare sfântă când și-au lăsat soțiile și pruncii și au mers după Domnul! Au urmat pe Domnul, pentru că erau chemați. Ei simțeau că nu sunt chemați a face voia lor, după întâmplare, după pofa lumii, după comoditatea lor personală, ci aveau iluminarea unei chemări de sus, simțeau că voia lui Dumnezeu este care i-a chemat.

Grozavă este situația preotului care nu simte că el este chemat. Imi place să compar jertfa unui misionar cu situația celui ce simte

că e chemat de sus! Misionarul, care merge între sălbateci, în Africa, în Australia, este sortit să aibe o scurtă viață, din pricina bolilor din acele ținuturi, din pricina intemperțiilor și suferințelor de tot soiul și totuși el se duce acolo, simțind că are chemare de sus; misionarul dus între păgâni știe că poate muri în orice clipă, dar merge acolo, căci se știe înarmat cu arme dumnezești. Da, fraților, misionarul este ca alina, care și din cele mai veninoase și mai amare flori, știe să scoată suc din care face mierea. El știe, că peripețiile misionarismului sunt venin, dar merge în slujba Domnului. Misionarul are părinți, cari nu-l vor vedea murind, murind pe fiul lor, dar știe misionarul că acolo are să salveze suflete, cari fără munca lui ar fi fost pierdute.

1. Și atunci, tu preot chemat a mântui suflete, gândește-te căți se pierd în păcate, dacă uiji că ești chemat a-i scoate din ele. Doamne, rugămu-te ajută să înțeleagă ce înseamnă a fi chemat. Cel chemat merge de bună voie la glasul de chemare. Când țara e în primejdie, la glasul ei de chemare merg și alții iar nu numai cei obligați a sta sub arme. Ei merg de bună voie. Ei bine, preoția este apostolat de bună voie. Nimeni nu te silește să vii la preoție, ca apoi când vezi greutăți materiale să ceri parohie mai bună din punct de vedere material. Altcum tu transformi preoția în profesiune, în ocupație, ca ori care alta, ori chemarea preoțească este mai presus de orice îndeletnicire omenească. Dacă Dumnezeu nu a încredințat ingerilor chemarea preoțească, — este pentru că prin oameni pilduitori ca preoții, trebuie ceilalți oameni să meargă pe calea către Dumnezeu. Oamenilor de rând, creștinilor simpli, cari nu au darul preoției, le trebuie pilduitori pe cari l-a trimis Dumnezeu. Ei bine, creștinii văzând pe preot îmbogățindu-se în a fi mai buni, a fi asemenea lui Dumnezeu, fiind buni, iubitori de aproapele, — îi urmează, deci vai de acei preoți cari nu simt în ei suflul divin, care să-i îndemne a se desăvârși în virtuți, a fi pildă altora, a predica cu vreme și fără vreme, a face pe oameni să urmeze voia lui Dumnezeu.

Un preot bun întâlnind un cerșitor, îl întreabă de unde este, căți copii are și apoi îi dă un ajutor. Săracul îi mulțumi zicând: „Mulțumesc Părinte!“

— Dar de unde știi, că sunt preot? întreabă preotul!

— Simt din căldura și blândeța vocii că

numai un preot — putea să mă întrebe de sărăcia mea!')

Dacă un preot, chiar prin vocea lui poate arăta că e preot, tot prin voce poate arăta și nevrednicie, dacă nu deosebește limba lui de a altor oameni, dacă își arată mânia, dacă uită că el nu este om de rând. Și încă prin răutate, întrelăsare, cât nu poate el profana chemarea sa.

2. Un bun cap de familie nu are nici o rezervă față de copilul său; toate bunurile sale materiale și spirituale, i-le încredințează în întregime, numai din iubire către dânsul. Moștenirea Tatălui iubitor dată fiului, se deosebește de orice altă moștenire, care poate fi făcută din interes, orgoliu, sau din alte considerente. Cineva îmi poate încredința o moștenire, ca să fie pomenit în tot anul, ca amintirea lui să nu piară dintre oameni. Preoția încă este o moștenire dela Părintele Ceresc, care moștenire se deosebește de orice altă moștenire spirituală. Ea este un dar desăvârșit, încredințat preotului, care primește dela Dumnezeu puterea administrării sfințelor taine și povățuirea oamenilor spre lumea eternă. Nu numai legile scrise, ci chiar firea noastră osândește pe cel ce nu păstrează și sporește cu sfințenie darurile primite ca moștenire dela tatăl său. Cu atât mai vărtos vrednic de osândă este preotul, care nu ar păstra și nu ar fructifica în frică, credință și iubire darurile primite dela Dumnezeu. „Nu fi nebăgător de seamă de darul ce este întru tine, care ți-s'a dat prin proorocie, cu punerea mânilor preoției” — zice sfântul Pavel către Timotei (I. 4 v. 14). Iar lui Tit îi dă povăța să se dea pe sine pildă de fapte bune, arătată întru învățătură, întru nestrigare, cinste, nestricăciune. (Tit 2 v. 7)

3. Dacă preoția este chemare, să nu uităm că suntem chemați a fi părinți duhovnicești, cari facem pe oameni să se nască fii ai lui Dumnezeu. Părinții trupești sunt chemați a da viață liniștită copiilor, dar părinții sufletești, preoții, sunt datori a duce spre vecinicie pe fiii lor sufletești. Deaceea sf. Ioan Gură de Aur în tratatul său despre preoție, justifică motivele esitării sale de intrare în preoție cu o mulțime de argumente, între cari aduce și atitudinea apostolului Pavel. Chiar la începutul epistolei către Români și la începutul primei epistole către Corinteni spune sfântul Pavel, că el a fost chemat la apostolie și totuși el, cel chemat, cel care a văzut pe Hristos, se cutremură de greutatea apostoliei: „Și eu întru slăbiciune și întru frică și întru cutremur mare

am fost la voi.” (I. Cor. 2 v. 3) El zice acestea, el, care vorbea întru arătarea Duhului și a puterii!!! (I. Cor. 2 v. 4)

Și atunci noi să nu facem adeverită chemarea noastră? Un dumnezeesc apostol ca Petru zice către toți creștinii: „nevoiți-vă ca să faceți adeverită chemarea voastră”, (II. Petru 1 v. 10); cade-se deci ca preoții și mai mult să se nevoiască întru chemarea lor. Nevoiește-se cel invitat la o masă să fie pe placul stăpânului casei, cel chemat să învețe pruncii altora, se silește să-i învețe bine; deci și preoții râvnitori să fie vieței celei fără de prihană a Domnului, ca împreună cu Dânsul neosândiți să stea în fața judecății ce va să vie. Amin.

(Va urma)

Anul nou în Arad.

Anul nou, care este așteptat cu veselie și petreceri, în anul acesta l-am petrecut sub povara unei grele depresiuni sufletești.

Moartea tragică a primului Ministru Ion Gh. Duca a îndoliat toate sufletele românești, căci bine știm că dispariția a atâtor bărbați eminenti de stat depe arena publică a României, produc goluri și răni cari se vindecă cu greu.

La Biserica catedrală sf. liturghie a fost slujită de părintele protopop Vățian Traian asistat de 4 preoți și doi diaconi. La fine s'a oficiat Te-Deum, pentru sănătatea M. Sale Regelui și D.nastiei Române.

Dela sf. biserică publicul a mers la reședința episcopescă pentru a aduce omagii și urări de anul nou P. S. Sale părintelui Episcop, care de 10 zile este bolnav și nu poate părăsi reședința. A vorbit părintele protopop Vățianu, care aduce elogii muncii titanice pe care o prestează P. S. Sa pentru luminarea clerului și poporului din România. Vorbitorul spune, că vremurile grele și criza morală care zdruncină temeliiile statelor, ale societăților și atentează la existența aceea ce omenirea are mai scump, viața și credința, îi face pe oamenii cu răspundere să se apropie tot mai mult de Biserică, care singură este în stare să coboare în sufletele îmbibate de diferite idei destructive, iubirea și nădejdea. Asigură pe P. S. Sa, că clerul și poporul din eparhia Aradului, constată cu mândrie, că Episcopul lor aduce aici la frontiera patriei cele mai reale servicii, Tronului, Bisericii și țării.

Emoționat, P. S. Sa mulțumește pentru

1) Kardinal Bertram: Charismen Priesterlicher Gesinnung 1931 p. 16.

omagiile clerului și credincioșilor din eparhie, spunând că alipirea și devotamentul preoțimei și al mirenilor din Arad și eparhie, va fi și pentru viitor un stimulent de-a lucra pentru înflorirea Bisericii ortodoxe. Generalul Nelson, — zicea P. S. Sa — a câștigat o mulțime de bătaii prin faptul, că ajungea la obiectivul fixat, totdeauna mai înainte cu un sfert de oră. P. S. Sa se va strădui, — ca și în trecut — să câștige mai curând de cât s'ar crede, rezultate mănoase pe terenurile vieții, cari aduc întărirea Tronului, înflorirea Bisericii și prosperarea Patriei. Apoi P. S. Sa a citit Mesagiul de Anul nou pe care îl publicăm în revista noastră.

INFORMAȚIUNI.

Constituirea noului guvern. În urma decedării prim-ministrului I. G. Duca, M. S. Regele a însărcinat cu formarea noului guvern pe dl Gh. Tătărescu, care a prezentat M. Sale Regelui următoarea listă:

1. Prim Ministru și Ministru la Industrie și Comerț *Gh. Tătărescu.*

2. Ministru la Instrucție și Culte *C. Anghelescu.*

3. Ministru de Justiție *M. Antonescu.*

4. Ministru de Interne *I. Inculț.*

5. Ministru de Stat *I. Nistor.*

6. Ministru de Stat *Al. Lapedatu.*

7. Ministrul Sănătății *C. Dumitriu.*

8. Ministrul Armamentului *General P. Angelescu.*

9. Ministru la Comunicații și Lucrări Publice *R. Franasovici.*

10. Ministru la Domenii și Agricultură *Gh. Ci-păianu.*

11. Ministrul Apărării Naționale *General Uică.*

12. Ministrul Finanțelor *Victor Slăvescu.*

13. Ministru de Externe *N. Titulescu.*

Lefurile deputaților au fost scăzute. Până acuma deputații și senatorii primeau câte o leafă de 6000 lei pe lună, când nu se țineau ședințe și câte 1000 lei pe zi când se țineau ședințe. Acum cârmuirea a hotărât să le scadă diarnele dela 1000 la 400 lei, iar leafa de 6000 lei nu o vor mai primi deloc.

M. S. Regele a dăruit d-lui prof. N. Iorga de ziua dumisale — Sf. Nicolae — un automobil.

Parohii vacante.

Conform rezoluțiunii Ven. Consiliu eparhial No. 7910/1933 pentru îndeplinirea parohiei a doua din *Comlăuș*, protopopiatul Șirlei, devenită vacantă prin strămutarea parohului Zenobie Brădean, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Biserica și Școala“.

Venitele acestei parohii sunt:

1. Una sesiune pământ în extensiunea ei de azi, împreună cu dreptul de pășunat.

2. Patru cănepiști aparținătoare sesiunii parohiale.

3. Casă parohială cu supraedificate și grădină.

4. Retribuțiunea de bir și stole 840 lei.

5. Intregirea dela Stat pe cere comuna bisericească nu o garantează.

Parohia e de *clasa primă (I.)* dela concurenți se cere o calificățiunea prescriasă de *cl. I.*

Alesul va avea să catehizeze la școala primară de Stat din loc, fără altă remunerațiune și să achite regulat toate impozitele după întreg beneficiul său.

Cererile de concurs însoțite cu certificatele justificative, adresate Consiliului parohial ort. rom. din Comlăuș, județul Arad, se vor înainta Oficiului protopopesc ort. român din Șiria; iar reflectanții, cu stricta observare a §-lui 33 din Regulamentul pentru parohii, se vor prezenta în sf. biserică din Comlăuș, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie.

Consiliul parohial ort. român din Comlăuș.

În înțelegere cu: *Aurel Adamovici*

protopop

2—3

Licitație minuendă.

În urma încuviințării Ven. Consiliu eparhial ort. rom. din Arad Nr. 6508/1930 și aprobarea Ocolului Silvic din Bala de Criș Nr. 636/1931, prin aceasta se publică licitație verbală la fața locului în com. *Strâmba jud. Hunedoara gara Vața de Jos pe ziua de 21 Ian. 1934 ora 11 a. m. în localul școlii primare de Stat din Strâmba*, pentru vinderea alor 1535 fire lemne de goron în grosime dela 25 cm. în sus circa 500 m³ proprietatea comunei bis. ort. rom. din Strâmba.

Prețul strigării 100.000 (una sută mii) Lei.

1. Licitanții amatori înainte de începerea licitației vor depune la epitropia parohială un vadiu de 10.000 Lei.

2. Pentru întocmirea amenajamentului și garanța de reapădurire cumpărătorul înainte de începerea exploatarei va depune la Ocolul Silvic din Bala de Criș în total suma de 12.000 Lei.

3. Materialul lemnos sus arătat din pădurea bisericii și a școlii confesionale ort. rom. ulci la un caz nu se va vinde mai jos de prețul strigării.

Pentru orice alte informațiuni în legătură cu aceasta licitație, doritorii au a se adresa: oficiului parohial ort. rom. din Tomești.

Din ședința Consiliului par. din Strâmba dela 27 Dec. 1933.

Președinte,

Pr. *Toma N. Florea*

Notar,

Nicolae Brusturan

În înțelegere cu: Ștefan Bogdan protopop

Red. responsabil: **Protopop SIMION STANA**